Karikatür

— Bir çift kirazla alıkları avlıyorum ama, bakalım balıkları da avlıyabilecek miyim!..

Dünya Karikatürleri

HABEŞİSTANIN AVRUPADAKİ VEKİLİ

Profesör Jez: — Haşmetmeab, buraya kadar niçin zahmet ederek geldiniz?..

Haile Selasiye: — Beni son dakikaya kadar ümide düşüren Uluslar kurumu aleyhine bir zarar ve ziyan davası açmak için geldim..

(Fransız Karikatürü)

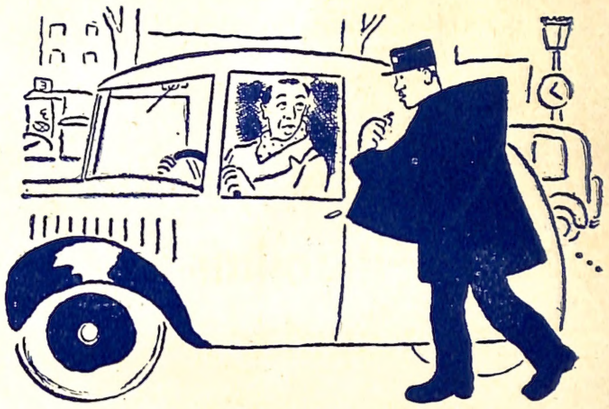

— Demindenberi düdük çalıyorum durmuyorsun... yoksa sağır mısın?..

— Kusura bakma bay polis... Ben aktörüm, ve kulaklarım ıslık sesine çok alışıktır. Bundan dolayı farkına varamadım.....

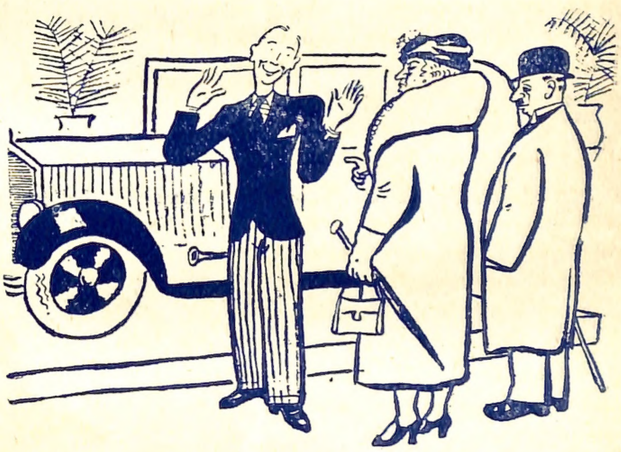

— Bu otomobil eski... Geçen senenin modeli.

— Siz de on sene evvelki modelsiniz, eski sayılır mı sınız?..

Radyolu otomobil dans ediyor...

Birinci cildimiz

26 ıncı sayımızla ilk cildimiz tamamlanacaktır. Hazırlamakta olduğumuz nefis cilt kapakları ile okuyucularımızın kolleksiyonlarını yalnız 40 kuruşa ciltliyeceğiz. Eski sayılarınızı bir an evvel idarehanemizden veya bayilerimizden tamamlayınız. KARİKATÜR'ün kolleksiyonları yüksek değerli bir eser olarak bütün kütüphanelerde kalacaktır.

No. 23 YIL: 1 FİATI 10 KURUŞ 6 HAZİRAN 1936

Karikatür

Çıkaran: Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire
Posta kutusu: İstanbul 103

Abone şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ VE EDEBÎ MİZAH GAZETESİ

Sözüne inanılmıyan insanlar

Eskiden mahkemeler, mektep hocası ile oyuncu, çalgıcı gibi hafif sanat erbabının şehadetini makbul tutmazlardı. Hattâ,

«Aldanma ki şair sözü elbette yalandır» mısraından anlaşılacağı üzere şairler, edipler de bu zümreye dahil gibiydi. Zamanımızda bunların yerini başkaları almıştır.

Şimdi sözüne inanılmıyanların başında biz gazeteciler geliyoruz.

Bazan âdi bir ölüm havadisi yazdığımız zaman bile: «Gazetelerin yazmasına göre belki yalandır inşallah» denildiğini işitiyoruz. Bugünlerde harp tehlike ve ihtimallerinden sık sık bahsettiğimiz için dünyayı günlük güneşlik görenler, «muharebe tehlikesi olsaydı gazeteler harpten bahsetmezdi» diyenler bile var.

Bildiklerden biri bana geçen gün aynen şu sözleri söyledi: «Tayyareli, motörlü İtalyanın, sopalı Habeşe karşı muharebeyi kazanacağı yüzde beş yüz muhakkaktı. Halbuki siz İmparatorun tası tarağı toplayıp kaçtığı güne kadar bunun aksini yazdınız.»

Bunlara ve gazetelerimizin bazı vak'aları yazış tarzlarına nazaran bu emniyetsizliğe az çok hak vermek lâzım gelir. Meselâ size önümdeki gazeteden aynen bir havadis okuyayım:

«Dün gece saat yirmi üç buçukta Tarlabaşında feci bir cinayet oldu.. Cinayeti haber alınca bir muharririmizi hâdisenin geçtiği yere gönderdik sözü arkadaşımıza bırakıyoruz:

Saat yirmi dört... Bütün Tarlabaşı ayakta... İmdadı sıhhî otomobilinin çan sesleri işitiliyor.»

Bu yazış tarzına göre cinayet olup bitiyor, bu haber Babıâliye yetişiyor, gazetenin gece muharriri Sirkeciden otomobile yahut taramvaya binerek cinayet yerine gidiyor... Ondan sonra da imdadı sıhhî otomobilinin çan sesleri uzaktan uzağa duyulmıya başlıyor.

Arkadaşımızın yazdığını olduğu gibi kabul edersek imdat otomobilinin İstanbul etrafını iki sıra tavaf ettikten sonra zavallı yaralıyı almıya geldiğini kabul etmek mecburiyetinde kalmaz mıyız?

Bunlar ufak dalgınlıklar ama bizim bir türlü krediyi düzeltememize sebep oluyor.

Gazetelere inanmıyanlar yalnız okuyucular olsa pek okadar ehemmiyeti yok. Bakkal, kasap gibi esnafın bu emniyetsizliğe iştirak

Zavallı şair olmuş!

— Bizim mahdum şair oldu..
— Vah vah, halbuki daha geçen gün gördüm, birşeysi yoktu!..

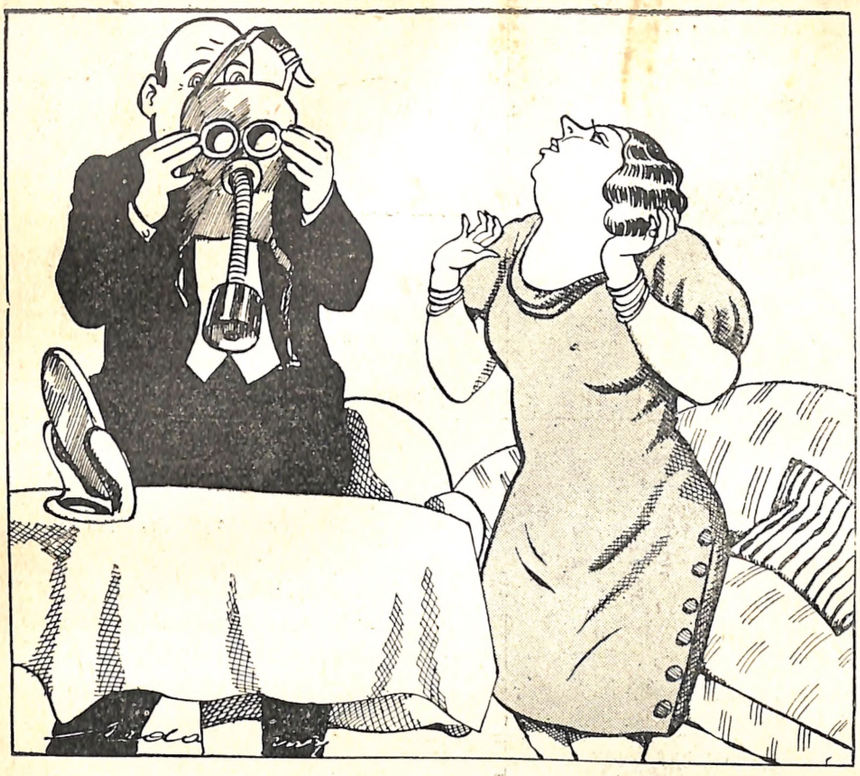

— **Nafile yorulma kocacığım, permanant devam ettikçe biz gaz maskesi takamayız!..**

etmesi işe âdeta bir facia şekli veriyor.

* * *

Sözüne inanılmıyan insan zümrelerinden biri de diplomatlardır. Fakat onların mesleği romancıların sanatı gibi düzgün yalan tertip etme mesleği olduğu için kendilerini bahis haricinde bırakmak, yalandan kızmak yahut gülmekte maharet gösteren aktör gibi onların muvaffakıyetlerini de ancak alkışlamak lâzımdır.

Son senelerde sözüne inanılmıyan insanlardan biri de doktor olmuştur. İkide birde İstanbulda tifo olmadığını bize gülmeden ciddiyetle temin eden sıhhiye müdüründen tutun da en küçük sıhhiye memuruna kadar hiç birinin sözüne bel bağlanmıyor.

Bir doktor arkadaş da şöyle şikâyet ediyordu:

«Piyasada nasılsa tutunmuş bazı büyük meslekdaşlarımızın çok para kazanmalarına mukabil ekserimiz müşterisizlikten sinek avlıyoruz. Fakat buna mukabil hepimizin en aşağı beş katlı birer apartımanımız olduğuna dair bir kanaat hâsıl oldu. Geçenlerde bir kira evi pazarlık ediyordum. Ev sahibi doktor olduğumu öğrenince:

«Neye apartımanınızın bir katında oturmuyorsunuz» demesin mi? Şaşırdım: «Ne apartımanı?» Diye sordum. Adamcağız elini sallıyarak: «Apartımanlar doktorların değil mi?» dedi.

Birçoklarımızın diğer esnaf gibi yırtık ve tok sözlü olmamamızdan istifade eden bazı hastalar vizite parası yerine: «Allah apartımanlarınızı bağışlasın» duasile bizi atlatmıya kalkışıyorlar.

* * *

Bu zamanda yine sözüne inanılmıyan insanlardan biri de dilencilerdir.

Sık sık kapımı çalan bir dilenci geçen gün bana vedaa geldi:

— Allaha ısmarladık. Ben artık gidiyorum, dedi.

— Galiba işten çekiliyorsun? Epeyce bir para sahibi olmuş bulunacaksın, dedim.

Adamcağız derin derin içini çekti:

— Fakirlik acı şeydir, dedi, ancak fakirliğine inandıramamak iki katlı bir felâkettir. Halkta, dilencilerin gizli servet sahibi olduklarına dair bir kanaat hâsıl oldu. Ötedenberi müşterisi olduğum insanlardan bir kısmı şimdi benden faizle borç para istiyorlar: «Bilirim, sen kirli çıkısın. Pek darda kaldım. Münasip bir rehin vereyim de bana borç ver» diyorlar.

Bir zamandanberi yangın yerlerinden geçemez oldum. Çünkü dilencilerin zengin oldukları hakkındaki rivayetlerden sonra serseriler hali vakti yerinde insanlardan ziyade bize musallat oldular. Birgün tenha bir yerde yakalayıp «ya paranı ya canını» diye gırtlağımı sıkacaklarından korkuyorum. Hasılı mesleğimizin tadı kaçtı; kârına kesat geldi. Can tehlikesi de caba. Bunun için mesleği bırakıp Darülacezeye gitmekten başka çarem kalmadı.

KARİKATÜR

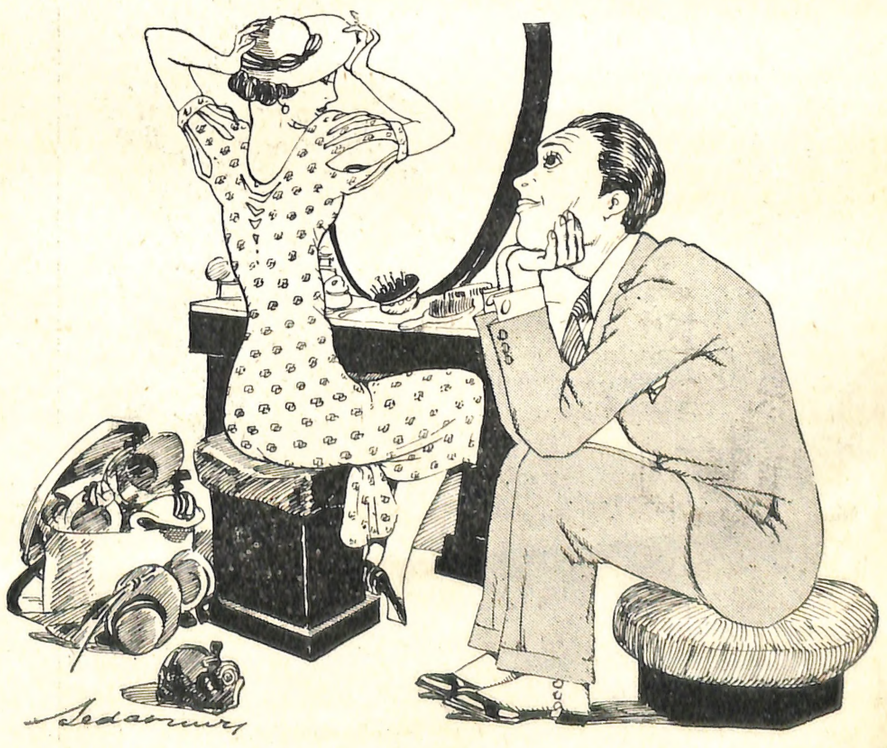

— **Yaz şapkası ile kış şapkası deyip duruyorsunuz. amma hepsi biribirine benziyor... Ben aralarında bir fark görmüyorum..**

— **Şapkacının faturası gelirse aralarındaki farkı anlarsın!...**

RADYO VE KEMAN

Bildiklerden biri apartıman komşularından şikâyet ediyordu:

— Evim son derece rahat. Fakat ne yapayım ki komşular saygısız..

Tevekkeli eskiler «ev alma komşu al» dememişler. Bir radyoları var. Vakitli vakitsiz çalıyorlar. Komşularının rahatsız olabileceğini hiç akıllarından geçirmiyorlar.

— Çok mu rahatsız oluyorsun?.

— Tahmininden çok ziyade... Çünkü çalışmama mâni oluyorlar?

— Ne iş yapıyorsun?

— Kemana başladşm da... Radyo sesinden talim yapamıyorum.

BEŞİ KAZI

Küçük Yılmaz, bahçede oynuyordu. Annesi, merak etmişti. Hizmetçi kızı çağırdı:

— Yılmaz, ne yapıyor? Git bak, dedi.

Hizmetçi kız, çocuğu aramak için bahçeye çıktı. Biraz sonra, evin alt katında bir kıyamettir kopmuştu. Taşlıktan, kanat çırpıntıları, gaklamalar duyuluyordu.

Gürültüyü duyan anne, merakla merdiven başına koşmuştu, aşağıya seslendi:

— Ne var? Ne oluyor?

Merdivenin alt sahanlığında Yılmaz, görünmüştü:

— Birşey yok, anneciğim! dedi.

— Nasıl birşey yok!.. Bahçedeki kaz içeri girmiş!

Yılmaz, inkâr eden bir tavırla küçücük kollarını sallıyordu:

— Kaz bahçede, anneciğim, vallâhi bahçede...

Anne, şaşırmıştı:

— Nasıl bahçede? Sesi içerden geliyor.

— Vallahi bahçede... Kaz bahçede.. İstersen, pencereden bak! Kazın bahçede bağırdığını görürsün.

Anne, bahçe üstündeki odaya gitti, pencereden baktı; hizmetçi kız, bahçeye açılan kapının önünde, kanat çırpar gibi kollarını oynatıyor, çığlık çığlık bağırıyordu.

Anne, haykırdı:

— Kız, ne oluyorsun?.

Hizmetçi, başını kaldırarak baktı, sızlandı:

— Yılmaz, kazı içeri aldı, beni bahçeye kapadı.

ÇALINMIŞ PALTO

Arkadaşlardan biri geçen gün paltosunu çaldırmıştı. İnsan için bu zamanda bir palto epeyce bir servet demektir. Kendisinin fazla müteessir görünmemesine hayret ettim; sebebini sordum:

— Ben paltoyu peşin para ile alaydım üzülürdüm. Fakat taksitle aldım. Enayi hırsız bunun farkında olmadı.

HAYIRLI EVLÂT

Bir ihtiyar dostum anlatıyor:

— Ticaret işlerinin nekadar yorucu olduğunu bilirsiniz. Ben artık ihtiyarladım. İşten çekilmek istiyorum. Fakat tüccarın işten çekilmesi memurininkine bezemez. Memur bir köşeye çekilir, aldığı tekaüt aylığı ile iyi kötü geçinip gider. Halbuki bir ticarethane böyle değildir Yerinize mutlaka emniyet ettiğiniz bir adam bulup koymanız lâzım gelir.

— Allah ömür versin. Aslan gibi bir evlât yetiştirdiniz. Onu yerinize koyarsınız olur biter, dedim.

Dostum içini çekerek:

— Oğlum görünüşte aslan gibidir amma, tembeldir, dedi, hiç bir işe elini sürmek istemez. Geçen gün karşıma aldım: «Evlâdım! Ben artık çalışamıyacak yaşa geldim. Sen artık iş başına geçeceksin. Benim işten çekilip rahat etmem zamanı geldi, dedim.

Oğlum ne cevap verdi bilir misiniz? «Kuzum baba! bir iki sene daha dişini sıkta beraber işten çekilelim» dedi.

SAYGISIZ

Yazı odasındaki büyük koltuğa gömülmüş, dudaklarında dalgın ve mahzun bir gülümseme ile iki saattenberi hatırlı bir dostunun yavan fesefelerini dinliyordu.

Sokak kapısında bir otomobil durdu; bir iki dakika sonra hizmetçi içeri girdi:

— Arkadaşlarınız geldi, otomobille Büyükdereye doğru bir gezinti yapıyorlarmış, sizi de çağırıyorlar, dedi.

O hafif bir ümit ile misafirine baktı. Misafir:

— Rahat, rahat oturup konuşurken otomobille gezilir mi? Öyle değil mi? Dedi.

O yine eski dalgınlığına dönerek:

— Hakkınız var gezilmez, diye tasdik etti.

Hizmetçi bekliyordu:

— Arkadaşlarınıza ne söyliyeyim:

— «Gelemiyecek işi var» da.

— Ne işi var derlerse ne cevap vereyim?

Bu defa hafifçe sinirlendi:

— Birşey uyduruver canım... Meselâ «traş oluyor» de.

EFENDİ - UŞAK

Arkadaşım (M...) in iyi bir uşağı vardır. Geçen gün kendisine:

— Bu zamanda uşağın bundan daha iyisini bulmak güç. Hakikaten talili adamsın, dedim.

Arkadaşım güldü:

— Orası öyle, dedi. Fakat şunu da unutmamalı ki uşak herhalde benden çok daha talili bir adam.

— Niçin böyle söylüyorsun?

— Çünkü ne yersek beraber yiyoruz. Halbuki parasını ben veriyorum. Ay sonunda ben mutlaka yetmiş seksen lira açık veriyorum. O, sigortalı olarak benden aldığı yirmi lirayı cebine koyuyor.

Papağan

— Boğaziçi ölmüş diyorlar. Şuna bir de mezar taşı dikseler.
— Eski yalıları gözün görmüyor mu?

İsmail paşa ve Besim Atalay

1908 deki İstanbul meclisinin bir İsmail paşası vardı ki mebus değil, bir kol çengi idi. Şimdi Kamutayımızın da ona çok benziyen meşhur bir neşe ve şetaret vasıtası vardır: Bay Besim Atalay!

İsmail paşa, söz aldığı zaman daha başlamadan önce dudaklar tebessüme ve yanaklar kahkahaya hazırlanır ve o bülbüller gibi dile gelince meclisi bir şetaret dalgası kaplardı. Besim Atalay da böyledir. Kürsüye çıkmadan evvel bütün simalarda bir neşe hazırlığı başlar. Bellidir ki hazret mutlaka antika birşey söyliyecek ve kendine mahsus çeşitten pek de ince olmıyan bir nükte yumurtlıyacaktır.

İsmail paşa, doğuştan köse olduğu için simasının bu hususiyeti ona ayrıca bir letafet verirdi. Besim Atalay onun tersine ezeldenberi sakallı iken son yıllarda meşhur selefi İsmail paşaya benzemek yolunu tutmuştur ve bundan dolayı onun siması da görenlere tebessüm vermek hassasını taşıyor. Endam ve çehre tenasübü bakımından tipleri ayrı, fakat tesirleri müsavidir. İsmail paşanın pek ince sesli bir zat olmasına mukabil Besim Atalayın sadasında bir meydan davulu heybeti var. Fakat seslerdeki bu fark sözlerin ayni şekilde gülünç olmasına mâni olmuyor.

İsmail paşa avukattı ve Hukuk âlimi geçinirdi. Besim Atalay hoca idi ve dil âlimi sıfatile yaşar. İhtisaslarının çeşidi ayrı ise de mahiyeti birdir. Bir çok noktadan benzeşen ve ayrıldıkları cihetler itibarile dahi hiç olmazsa tersine bir benzerlik gösteren bu iki zatın yalnız bir bakımdan büyük farkları göze çarpar: İsmail paşa lüzumundan fazla nezaket ve teşrifat ile konuşurdu. Besim Atalayın ise nezaket ve teşrifata riayeti, lüzumundan çok eksiktir. Maamafih bir fark olarak göze çarptığını söylediğimiz bu hal, yine şu iki şöhretli zatın ters taraftan bir benzerliğini anlatmıyor mu? Aynı sıfatın biri ifratını, öteki de tefritini temsil ediyor demektir.

Meselâ İsmail paşa muhatabına en hiddetli zamanında bile «zatı âlileri, hâkipayiniz..» diye hitap ederdi. Besim Atalay ise en sakin ve en nazik olduğu anlarda dahi karşısındakine «sen, hişt bana bak, ulan, hemşeri!» youlnda iltifatlar yağdırır. Meselâ musikiden bahsetmek lâzım gelse İsmail paşa hislerini «âcizleri incesazdan derecei nihayede lezztyap olurum.» şeklinde ifade ederdi. Besim Atalay ise musikiye merakını «ben davul zurna cünmbüşüne bayılırım!» yolunda anlatır ki geçen gün Kamutay müzakerelerinde buna benzer bir lâf etmişti.

Vaktile İsmail paşaya gazeteciler hayli takılırlar, musallat olurlardı. O, bütün alaylara karşı arasıra kızar ve bu hiddetini meselâ «artık bu cerideciler haddi marufu tecavüz ettiler, feryadı ayyuka çıkardılar» cümlesile ifade etmiş olurdu. Besim Atalay da nedense gazetecilere geçende kızmış ve gazete müvezzilerinin bağırarak satış yapmak istemelerine karşı tiryakilik göstermiş. Onlar için meclisteki gazeteci arkadaşların pek ağır buldukları bir kelime

— Neye ağlıyorsun?...
— Evimize hırsız girdi kitaplarımı aşırdı...
— Daha iyi ya işte... Sevin.. çalışmazsın...
— Ama ders kitaplarımı değil... Romanlarımı aşırdı!...

Darbımesellere dair

«Atalar sözleri» nin bazıları zamana uymamakta, bazıları da mânalarını, maksatlarını kaybetmektedir. Arasıra, bunları gözden geçirmeyi münasip gördük.

——000——

— Düşman karınca ise, sen fil farzet! yerine.

Düşman uçurtma ise, sen uçak farzet, demeliyiz.

— Dostluk kantarla, alış veriş miskalle!

Ölçüler değiştiği için, bu sözün kıymet ve kudreti kalmamıştır.

Fakat sakın, bunu teyit için: Eskiye itibar olsaydı, Bitpazarına nur yağardı! demeyiniz.

Çünkü, işlek caddelerde yüzlerce kiralık mağaza bulabilirsiniz, lâkin Bitpazarında kapalı tek kepenge raslıyamazsınız!

— Donsuzun gönlünden dokuz top bez geçer!

Bu söze göre, donsuzun don giymek değil, toptancı mağazası açmak niyetinde olduğu anlaşılır. Çünkü dokuz top bezle, bu asırda, bir memleket halkı don giyebilir.

*

— Aşağı tükürsem sakalım, yukarı tükürsem bıyığım!

Erkeklerde sakal ve bıyık kalmadığı için artık bu sözün de hükmü, mânası kalmamıştır.

*

— Ağustosta suya girsem, balta kesmez buz olur!

Rasathanenin, haziranda kar yağacağını söylediğine bakılınca, bu söz, kasdettiği mânayı ifade etmektedir.

*

— Altın eli bıçak kesmez!

Fakat altını kesen bıçak da vardır.

*

— Altı kaval, üstü Şişhane!

Altı kübik, üstü aero dinamik!

*

— Hiyar akçesile alınan eşeğin ölümü sudandır!

Süt parasile alınan eşeğin ölümü sudandır.

*

— Dört paralık adamın, sekiz paralık keyifi var!

Dört paralık adamın, iki paralık keyfi olmaz!

*

— Dinsizin hakkından, imansız gelir!

Dinsiz imansızın hakkından, traşçı gelir!

*

— Zengin arabasını dağdan aşırır; züğürt ise ovada yolunu şaşırır!

Zengin, otomobilini dağdan aşırır; züğürt, düz caddede yolunu şaşırır.

*

— Azgın öküz, son soluğu kasap dükkânında alır.

Azgın öküz, son soluğu mezbahada alır.

— Sermayesi çanak, çömlek; tüccarlıktan dem vurur!

Bunu kabul etmek porselencilikle alay etmek demektir. Bunu porselenciler kabul etseler, asabî karı kocalar kabul etmezler.

*

— Sille yemeden yanak kızarmaz!

Bu söz, kıymet ve kuvvetini kaybetmemiştir; çünkü kendiliğinden kızaran yüzler pek azdır.

---

sarfetmiş. Biz o cevheri tekrara ve israfa lüzum görmüyoruz. Fakat eminiz ki Besim Atalay onu hakaret olsun diye söylemiş değildir. Çünkü onun tabiî lehçesinde bu kelime «arkadaş,dost» gibi bir mânaya gelir.

Bugünün İsmail paşasını dinlerken lehçe farkını unutmamalıdır, Meşhur bir ata sözünü hatırlıyarak onun şetaretinden istifade için nezaketine katlanmak lâzımdır, demeliyiz...

Şakacı

GÜNEŞ
Nasıl Tutulacak?

—ooo—

Fatin Hocanın anlattıkları

Bu ayın on dokuzunda tutulacak olan güneş için değerli âlimimiz Fatinle görüşmiye gittik, Rasathane müdürünü vazifesi başında bulduk. Bizi oldukça aksi bir yüzle kabul etti. Her zaman iltifatını gördüğümüz üstadın bugünkü hali bize dokunmadı desek yalan söylemiş oluruz. Âdetimiz veçhile elini öptükten sonra bir iskemleye büzüldük:

— Üstadı rahatsız etmiş olmıyalım?

Dedik. Sevimli rasıdımız:

— Oyandan hiç merak etmeyiniz, dedi, rahatsız etmenize çoktan alıştım.. Fakat canımı sıkan yalnız siz olsanız yine iyi!

Biz sormadan o söyledi:

— Dün sabah güneşe bir telgraf çektimdi, bugün akşam oluyor, hâlâ cevap gelmedi...

— Telgraf neye dairdi?

— Neye dair olacak, güneşin tutulmasına dair... Bize haziran ortalarında tutulacağını söylemişti, ne olur ne olmaz, belki dalğınlığa uğrar da verdiği sözü unutur, söylediği saatte tutulmaz, bunun için kendisine hatırlatmak istedik... Yoksa Avrupalı âlimlere karşı mahcup düşeriz!

— Buna çok mu ehemmiyet veriyorlar?

— Ehemmiyet vermez olurlar mı, evlât? Şimdiden âletlerini toplıyan heyetciler bize geliyor. Evin üç odasını Avrupalı misafirlere ayırdım. Keşiş dağı ile Ilgaz tepesinde çadırlar kurdum. Eğer güneş sözünü tutmazsa bizim masraflar boşa gidecek!

— Ya o gün hava bulutlu olursa?

Bay Fatin, hiç güleceği yokken, bir kahkaha salıverdi:

— Ona karşı tedbirimiz yolundadır, dedi, iki tepeye birer vantilâtör koydum, hani dönmiye başladılar mı, ne Bursada, ne Kastamonuda sigara bile içilemiyor.... Sis, duman, bulut, ne varsa hepsi bir köşeye siniyor!

— Güneşin tutulması yalnız bizden görülecekmiş diyorlar, doğru mu?

— Evet. Başka yerde tutulsa bana görmek nasip olmıyacak. Bize yol masrafını verip kim gönderir? Bunun için, aradaki samimiyete güvenerek, güneşe burada tutulmasını rica ettim, eksik olmasın, kabul etti...

— Güneşin tutulmasında ne gibi faydalar var?

— Bir değil, birkaç tane.... Evvelâ: İktisadî faydası vardır, ortalığa karanlık bastığı için elektrik yakmak zarureti hâsıl olacak, elektrik yandı mı kömür sarfiyatı çoğalacak, kömür sarfiyatı çoğaldı mı hem madenciler kâr edecek, hem amele fazla mesai ücreti alacak... Saniyen: İçtimaî faydası var, gündüz geceden farksız olduğu için davetler, müsamereler, balolar, ziyafetler verilebilir, dans edilir... Salisen: İdarî faydası var, karanlığı görüp harekete geçen hırsızlara, yankesicilere göz açtırmamak için zabıta dört gözünü birden açmıya mecburdur.... Rabian: Siyasî faydası var, Milletler meclisi içtimaında karanlık basınca İtalya murahhası, Fransız murahhası sanarak, yanlışlıkla Habeş murahhasının boynuna sarılabilir... Hamisen: edebî faydası var, akşamla beraber anaları tarafından uyumıya mecbur edilen bacaksız şairler, karanlığı görerek, bir gece şiiri yazmak imkânını bulacaklar... Sadisen:.

Üstat daha hızını almamıştı ki birdenbire kapı açıldı, muavini:

— Müjde, müjde, dedi, güneş biraderinizden cevap geldi!

Bay Fatini sevincinde yalnız bırakarak yokuştan yuvarlanır gibi aşağı indik!

Mülâkatçı

ANKARADAN TAYYARE İLE GELEN BAY

— Davetinize yetişmek için Ankaradan tayyare ile tam bir saat kırk beş dakika elli iki saniyede geldim!

— Aman efendim, ne aceleniz vardı!..

MEŞEYE ÇARPMIŞ

Genç bir sporcu bisikletle bir ormanın ortasında dar yoldan geçerken bir meşe ağacına çarptı; başını yardı.

İmdadına koşan bir oduncu:

— A çocuğum, yumuşacık kavaklar dururken meşeye çarpacak ne vardı? Dedi.

YA HAFIZ SİGORTASI

— Bir iki sigorta kumpanyası top atınca işler düzeldi. Ahali şimdi bir kuruş verip ömrüne dua ettiriyor!..

YENİ BÜTÇE

Yazan: Çamdeviren

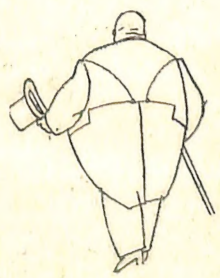

Kamutayda söz aldı saylavların nicesi,
Ne Berç Türkeri kaldı, ne de Refik İncesi...

Hepsi gözden geçirdi bütçe hesaplarını,
Yoklandı Maliyenin defteri, çekmecesi.

Varidatla masarif birbirine uygunmuş...
Yüzümüzü güldürdü hesabın neticesi.

Masrafı iradına uymıyan iki şey var:
Bizim evin bütçesi, Belediye bütçesi!

Bizde de yorgan kısa, ayak uzun, onda da...
İkimiz de hesabı bilmiyoruz, Türkçesi!

Masrafım iradımla ne zaman karşılaşsa
Öyle artar ki birden gönlümün işkencesi,

Beyoğlu caddesinde karşılaştı sanırım
Yahya Kemal devile Halit Fahri cücesi!

Hem ıstemem bir türlü otomobilden inmek,
Hem yama bekler durur potinimin pençesi!

Dersiniz: «Bu ne perhiz? Bu ne lâhna turşusu?»
Derim: «Belediye var benden daha öncesi!»

Hakikatte onun da kasası tamtakırken
İstanbulu incile süslemek düşüncesi!

Görsen projesini, gözlerinin önünde,
Canlanır masalların sanki binbir gecesi!

Eğlendirmek çaresi düşünür seyyahlara,
Bu düşünce değerken bin gönül eğlencesi!

Şehirde yol, Boğazda rıhtım yokken gezmiye,
Asma köprü kurar o, yapar çocuk bahçesi!

Baktıkça içim yanar harap olan yerlere...
Bu halde mi kalmalı yeryüzünün ecesi?

Bana güzel şiirden haber verin, a dostlar,
Neme lâzım Aruzu, serbest nazmı, hecesi!

Yaz öyle coşturdu ki gönlümü sevda için,
Gözümde bir Fatması, Ayşesi, Haticesi!...

— **Fena kavga ediyorlar, sonunda galiba bir kaza yapılacak...**

— **Zannetmem, karı koca kavgasının sonunda yapılsa, yapılsa bir yazlık elbise yapılır...**

İngiliz gözile

Bir İngiliz seyyahı ile bir İtalyan seyyahı bir vapurda ahbap olurlar. İngiliz. İtalyana sorar:

— Seyahatı sever misiniz?

— Pek çok... Ömrüm, hemen hemen seyahatle geçer.

— Ne iş tutarsınız?

— İradımla geçinirim.

— Araziniz, malikâneniz mi var?

— İtalyanın bütün bankalarında hesabı carim vardır.

İngiliz, İtalyanın yüzüne bakar, derin derin göğüs geçirir:

— Ne yazık!

İtalyan, bu değişiş karşısında şaşalar gibi olur:

— Neye?

— Artık biribirimize rasgelemiyeceğiz!

— Siz, son defa mı seyahat ediyorsunuz?

— Hayır... Sizin bu seyahatinizin sonuncu olduğunu zannediyorum.

— Acayip! buna ne ile hükmediyorsunuz?

— Çünkü fakir düşeceksiniz ve artık seyahat edemiyeceksiniz?

— Neden? Yoksa siz, istikbali keşfeden bir falcı mısınız?...

— Hayır!

— Ben, farkına varmadan, elime baktınız da, taliimi mi okudunuz?

— Hayır!

— Yüzümden mi keşfettiniz?

— Hayır!

— Borsa işlerile mi meşgul oluyorsunuz?

— **Karıcığım, biraz yavaş ba atıyorum zannedecekler!**

ANTİKALAR

Seyyah — (Sokakta rasladığı bir ihtiyara).

Baba bu memlekette medrese, çeşme, saray gibi görülmiye değer asarı atika var mı?

İhtiyar — Kusura bakma evlât... Ben buranın yerlisi olduğum için bilemiyorum.

Bayan — Beyoğluna bir hokkabaz gelmiş, kadınları ikiye kesiyormuş...

Bay — Şu herife anneni götürsek fena olmaz!...

Şefi

Genç
olmuştu
sini hük
dim ett
rin genç
etmek i
— B
lecek si
nı bular
Dedi
le cevap
— H
metpena
dar ak
görmüş

sonra komşular sana dayak

— Hayır!

— İtalyan bankalarının iflâsa doğru gittikleri hakkında hususî mevsuk malûmatınız mı var?

— Hayır!

— O halde anlamıyorum!

— Gayet basit.... Anlıyamayışınızı da ben anlamıyorum!

— Sebep?

— Habeşistana harp açtınız!

— Evet!

— Oraya asker, top, tüfek, tank, tayyare, cephane, mühimmat, bin türlü harp levazımı sevkettiniz!

— Evet!

— Oraya, milyonlarca, hattâ milyarlarca lira döktünüz!

— Evet!

— Peki, sonra?

— Sonra, harbi kazandık!

— Harbi kazanınca elinize ne geçecek?

— Koca bir ülke elimize geçti.

— Sonra?

— Bunun sonrası olur mu?

— Şüphesiz! Asıl harp bundan sonra başlıyor.

— Yani İngilizler, Habeşistanı almak için İtalyanlarla harp mı edecekler?

— Hayır!

— .....!?

— İtalyanlar, parasızlıkla harp edecekler?

— ....!?

— Eğer Habeşistanda para edecek, paraya çevrilecek, bir petrol, bir maden damarı olsaydı, İngilizler, şimdiye kadar orayı işgal etmezler miydi?

— .....!?

— Buraların toprakları pek bereketlidir. Bire on verir..

— Deme ağam, buraya geçen gün kaynanamı gömmüştüm!..

— Boş mağaza bulan mahallebici dükkânı açıyor...

— İstanbullular mahallebiyi çok severler de onun için olacak...

KANDİL

Münir Hayri anlatıyordu:

— Avrupa seyahatimde kocaman bir kandil gördüm, fitilini yakmak için zeytinyağının üstünde sandalla dolaşıyorlardı!

Dinliyenlerden biri itiraz etti:

— Nasıl olur, bukadar yağı nereden buluyorlar?

Bir ikincisi cevap verdi:

— Nereden olacak? Münir Hayriyi dinliyenlerin yüreğinden eriyen yağ yetişmez mi?..

Eskiler alıyorum

Şapkasını arkaya itmiş, sırtta ceket yok, yeleğin önü açık, pantalon yamalı, ayakta salapurya kunduralar; sol omuzuna attığı mendili vakit vakit elile okşar gibi çekerek, yürüyor; ve yürürken hiç soluk almadan, ara durak vermeden söylüyor:

— Bakır alıyorum... Demir karyola, pirinç karyola alıyorum... Bakır mangal, pirinç mangal alıyorum....

Bazan sokak ortasında, bazan köşe başlarında duruyor; soluk almıyor, yine söylüyor:

— Pamuk alıyorum... Eski yün, eski tiftik alıyorum... Kanape, sandalye, koltuk alıyorum...

Neler almıyor?..

— Bakır sahan, bakır tencere, bakır tepsi alıyorum... Saksonya tabaklar, saksonya kâseler alıyorum... Ayna, konsul alıyorum...

Yalnız soluk almıyor:

— Halı alıyorum... Keçe alıyorum... Kilim alıyorum... Seccade alıyorum...

Okadar kendi havasında, kendini öyle kaptırmış ki:

— Canınızı alıyorum!

deyiverecek... Allttaki şilteden üstteki yorgana; bakır tastan teneke ibriğe kadar, her şeyi birer birer öyle hatırlatıyor ki...

Sırtta gömlek bırakmayıncıya kadar almıya hevesli adamın, kuru cana da talip çıkması, çok tabiî görünebilir.

Köşebaşına gelince durdu; yine zincirlemiye, söylemiye başladı:

— Eski yün, eski tiftik, eski pamuk, eski kıtık alıyorum.. Bez parçaları, kumaş parçaları, kadife parçaları, keten parçaları, ipek parçaları alıyorum...

Köşebaşında, büyük taş evin karşısında, küçük, yıkık bir kulübe var. O, soluk almadan sayıp dökerken kulübenin kırık, yanpiri kapısı, bir ıstırap gibi gıcırdıyarak açıldı ve başı örtülü, çökük sarı yüzlü bir kadın göründü; «alıcı» ya sert sert baktı:

— Hay Allah, senin canını alsın!

O, hiç oralı değil; söylüyor:

— Kanape, koltuk, ayna, konsul alıyorum... Hezaran sandalyeler alıyorum... Pamuk alıyorum... Tiftik alıyorum....

Kadın, yumruklarını sıkmıştı; kısık kısık bağırdı:

— Sesin batsın, ayağın kırılsın da buradan geçemez ol, inşallah!

O, nasılsa, ayılmıştı; kaşlarını çatarak homurdandı:

— Kadın, sana ne oluyor? Neye ağzını bozuyorsun?

Kadın, yumruklarını kalçalarına dayamıştı:

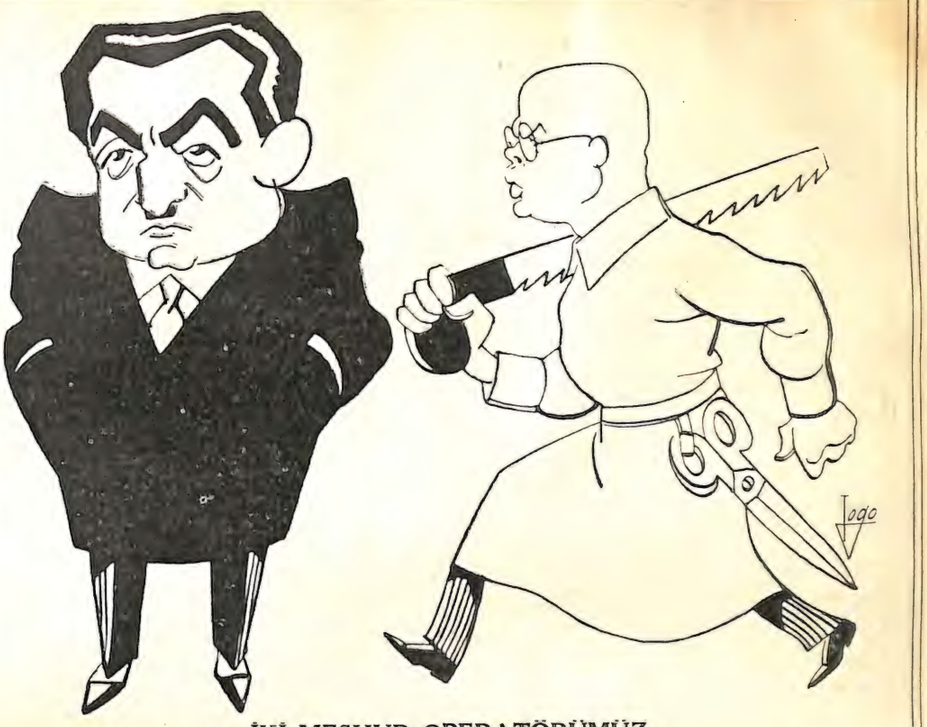

İKİ MEŞHUR OPERATÖRÜMÜZ

Profesör Bürhanettin ve Mim Kemal.

— **Daha geçenlerde genç ve zengin bir bay ikimizden birini istedi... Fakat şaşı olduğu için hangimizi tercih ettiğini anlıyamadık!..**

— Sana, intizar etmiyeyim de kime intizar (inkisar) edeyim?

O, şaşırır gibi duraklamıştı:

— Neden? ben, sana, ne yaptım?

Kadının, başını iki yana sallayışından, için için, «lâhavle» çektiği belli idi:

— Daha ne yapacaksın?

O, durdu, gözlerini açtı, ve belki sabahtanberi ilk defa, tam bir soluk aldı:

— Allah Allah, ben, sana ne yaptım?

Kadın, dişlerini gıcırdattı:

— Yalnız bana değil; bütün fakir fukaraya bu ettiğiniz nedir?.. Ayna, konsul, kanape, karyola, kâse, tabak, tepsi, tencere alıyorsun, haydi bunları anladık... Eski bez parçaları, eski tiftik parçaları. keten parçaları, ipek parçaları almanıza ne diyelim?.. Siz hatırlatmasanız, eski bez parçalarının para ettiğini zenginler nereden bilecekler?.. Paçavralara kadar sattırmayı akıllarına getiriyorsunuz... Kırpıntıları çöp tenekelerine bile atmıyorlar.. Çöp arabaları, artık eskisi gibi dolup taşmıyor...

«Alıcı», filozof bir adama benziyordu; kadının çıkışışına kızmadı, pos bıyıklarını elinin tersile sıvazlıyarak sinsi sinsi güldü:

— Kadın, kazın ayağı öyle değil...

Kadın, onun bu soğukkanlılığı karşısında afallamıştı:

— Kazın ayağı nasılmış?

— Senin bildiğin gibilerden değil... Eğer zenginler, kırpıntının kıymetini bilmeseydiler, zengin olabilirler miydi?

— Acayıp!

— Ne sandın ya?

— Söylediği lâfa bak... Eskiden zenginler, kırpıntı değil, fukaraya atılmış pufla döşekler, yorganlar verirerlerdi.

O, sağ omuzunu kaldırdı, sol elile omuzundan sarkan mendili çekti, yürüdü:

— Eski camlar bardak oldu... Bana, şimdi eski zenginlerden birini göstersene?!...

KİMYAGERİN LEKELERİ

Pansiyoncu kadın ucuz bir oda istiyen müşteriye tavan arasında küçük bir oda gösterdi:

— Burası biraz ufakça olduğu için size daha ehven fiatla veririz, dedi.

Evvelce bir kimyager oturuyordu. Taş ocakları için yeni bir dinamit keşfetmiye çalışıyordu da oda ondan bu hale geldi.

Müşteri — Bu tavanda görülen siyah lekeler yeni dinamitin lekesi mi?

Pansiyoncu — Hayır kimyagerin kendi lekeleri.

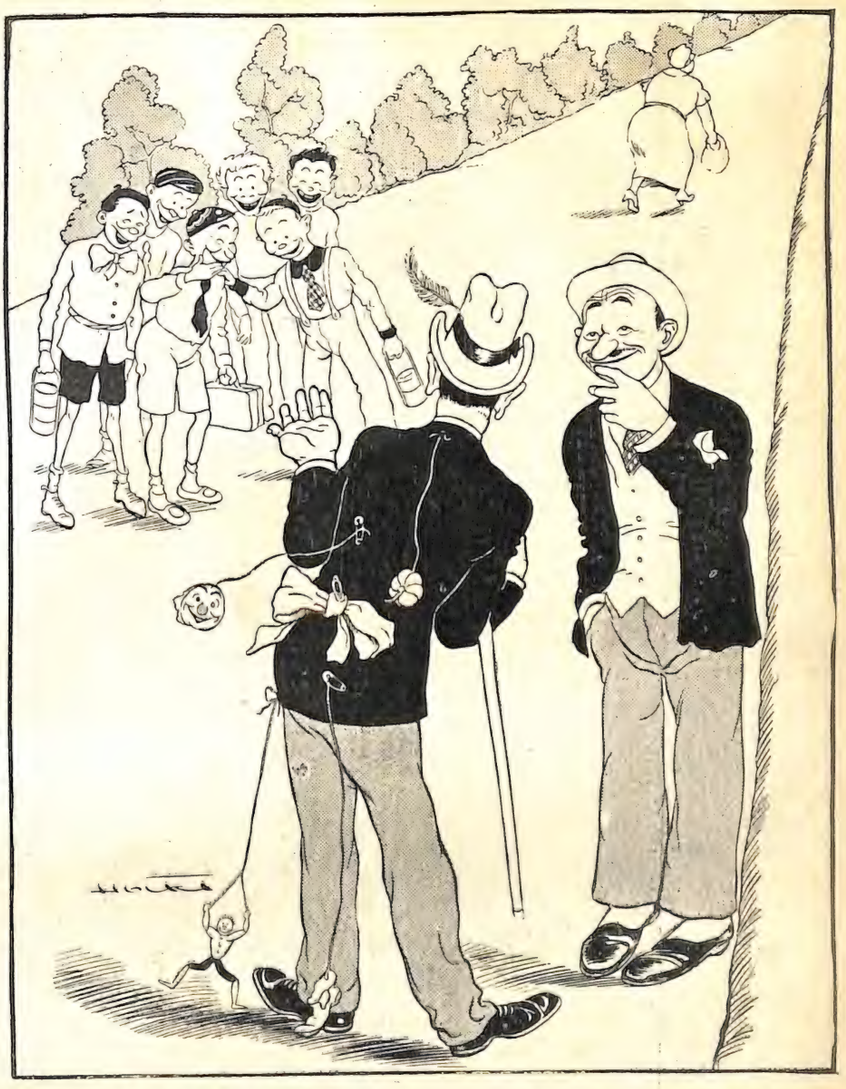

Muallim — Talebelerine kendini saydırmıyorsun diyorlar... Onlara öyle serbest, öyle asrî bir terbiye verdim ki... Bak azizim, beni her gördükleri yerde nasıl canlı bir neşe ile karşıladıklarını gör!...

ŞEKERLEME:

— Bay, traş edilecek başka birşey kalmadı!..

Spor vücudu güzelleştirirmiş

Müptedi Amatör Şampiyon Profesyonel

Hikâye

Emniyetli arkadaş

Mahkemede, suçlu yerinde, biri sıska, uzunca boylu; öbürü tıknaz, kısa, iki adam oturuyordu.

Reis, sıska, uzunca boylusuna işaret etti:

— Kalk bakalım.

Serseri, suçlu yerinde oturmıya, sorguya çekilmiye çok alışkın ve pişkin bir tavırla ayağa kalkmıştı; reisin sorduklarına değil, soracaklarına da, ezber okuyormuş gibi cevap veriyordu:

— Adım, Ahmet... Lâkabım, Sarı... Yaniya, haşa huzurunuzdan işte, Sarı Ahmet, derler... Sanki, biz de lâkabımızla anılırız. Babamın adı, Abdullah.. Kırk beş yaşındayım... Karakolda, oturduğum yeri, sanatımı, «Bimekân, boşta gezer takımından» diye kayit düşürdüler....

Reis, başını salladı...

— Malûm... Malûm....

Sarı Ahmet, elpençe duruyordu:

— Haniya usuldendir.... Bunca yıldır, huzurunuza gelip gidiyorum, artık eksik bir kusur edersek ayıp!

— Yine bir evi soyarken yakalanmışsın!

— Vallahi, billâhi, bay reis, bunca sabıkam var, o, başka... Haniya benim bu işte bir suçum varsa...

Kendini temize çıkarmak için, bin dereden su getiriyor, anlatıyordu. Reis, Sarı Ahmedi dinledikten sonra, suç ortağına işaret etti:

— Sen kalk bakalım. Adın ne?

— Hasan...

— Senin lâkabın filân yok mu?

Sarı Ahmet, önünü kavuşturarak doğruldu:

— Daha yok!

Reis, hiddetle bağırdı:

— Sana sormuyoruz. Otur yerine, karışma....

Ve tekrar Hasana sordu:

— Babanın adı? Kaç yaşındasın?

Hasan, sesi titriyerek anlatıyordu:

— Babamın adı İsmail... Otuz beş yaşındayım.

— Sabıkan var mı?

Sarı Ahmet, tekrar doğrulmuştu:

— Bay reis, bu ilk sabıkasıdır.

— Sen, sus!

Hasan, cevap verdi:

— Hiç bir sabıkam yok!

— Doğru söyle... Araştırırız, sonra çıkarsa, hakkında iyi olmaz!

— Vallahi, dinim gibi doğru söylüyorum! ne sabıkam var, ne de bu işlerde bir gelmişim, geçmişim var....

— Önce, ne iş yapıyordun?

— Kahveci çıraklığı, bohça hamallığı.... Türlü zenaat denedim. İşler kesat gidiyordu. Son günlerde, hiç iş olmuyordu. Ahmet, Aklımı çeldi!

HAMALLIK YASAK EDİLDİKTEN SONRA:

Hamal — Elâlemin yükünden kurtulduk amma, bu yükün altından nasıl kurtulacağız!...

ŞAİR

Genç şair, üstada şiirlerini okudu, bitirdi, ve sordu:

— Hangilerini beğendiniz?

— Henüz okumadıklarınızı!

TEHLİKESİZ

Eski bir kaptana sormuşlar:

— Gemilerin en tehlikesizi hangileridir?

Cevap vermiş:

— Tamir edilmek için kızağa çekilenler!

MASTAR

Türkçe dersinde:

— «Ahmak» kelimesi nedir?

— Mastar!

— Mastar, tasrif edilir... Ahmağı tasrif edebilir misin?

— Elbette... İşte: ben ahmakım, sen ahmaksın, o ahmak...

NE DİYOR?

Cep takvimi şairi, ayak ayak üstünde, yanındakine sordu:

— Kuzum, Abdülhak Hâmit niçin ikide bir sakalını elile karıştırıyor?

— Niçin olacak, besbelli, sana hürmet edilecek bir adam karşısında bulunduğunu anlatmak için olacak!

— Sen, bu Ahmedi nereden tanıyorsun?

— Daha yeni tanıyorum.

— Peki, insan, yeni tanıdığı bir arkadaşa uyar mı?

— Ne bileyim? Uydum işte...

— Ahmedi nasıl tanıdın?

— Birgün yangın yerinde biribirimize raslamıştık... Bana tabakasını uzattı, karşılıklı birer sigara sardık. Lâf fâfı açar ya... Bana, gelmişimi, geçmişimi sordu. Sonra, bana, sabıkalarını anlattı; baktım, kazancı yerinde... Eh, bukadar sabıkası olması için, bu işlerde pişmiş olması lâzım ya.... Bana, emniyet gelmişti doğrusu! Dümen onda, kürek bende, dedim...

Hikâyeci

KUMARBAZLAR!

— Zarıma güveniyorsan üç oyunu beş papele oynıyalım!.

— Zarıma güveniyorum amma senin cüzdanına güvenemiyorum!...

KIRDA

Geçen pazar, sabahki havaya aldanarak, kıra çıkmıştı. Dere kenarına oturdu, çantasını açtı, rakısını, mezesini çıkardı. Tam içmiye başlıyacağı sırada hava birdenbire kararda, bir dolu sağanağı geldi, zavallının şişesini, bardağını parçaladı. Sağnak geçtikten sonra hiddetinden moraran adam, elindeki demir topuzlu bastonunu gök yüzüne uzatarak:

— Camı, çerçeveyi kırmak hüner değil, dedi, erkeksen gel de bunu kır!

Darbımesel-lere dair

—ooo—

— Sinek bir damla pekmeze konar, bir fıçı sirkeye gelmez!

Peki, sirke yapmak için bastırılmış cibrelere: Sinek üşüştü! derler; bunun mânası nedir? Hangisine inanalım?

*

— Sokak süpürgesi!

Kadınlar, eteklerini kısalttıklarındanberi, bu sözün hiç bir mânası ve mevcudiyetinin hikmeti, sırrı kalmamıştır.

*

— Sarı sarı altınları görüp sarılığa uğramış!

Papelleri görüp yeşillenmiş!

*

— Sütannenin yoğurt oğlu!

Su ananın süt oğlu!

*

— Dağda kuşun kırkı bir akçeye!

Âmenna amma; dağa avlanmıya gidip kuşu çarşıdan alanlara göre değil!

*

— Dağ dağ üstüne olur, ev ev üstüne olmaz!

Bunu kabul etmek, apartmanları inkâr etmek olur.

*

— Akıl gibi sermaye olmaz!

Akıllı züğürtleri ne yapalım?

*

— Kadının saçı uzun, aklı kısadır!

Kadının saçı kısa, aklı uzundur!

*

— Kadı kızında bile kusur olur!

Kadı kalmadığı için, kusurlu kız da kalmamıştır!

*

— Kırk yaşından evvel hikmet söylemiyen, ondan sonra hiç söyleyemez!

Cep takvimi şairlerine dokunacağı için, bu sözün doğruluğunu tasdik etmemek icap eder.

*

— Kabir azabı!

Dolu tramvay azabı!

*

— Kırk yılda kazandığını, bir günde kaybetti!

Bu sözü, bakara, rulet gibi kumarlar için söylemek caiz ve mümkünse de, asıl hikmetini ve doğruluğunu isbat için; bir dosta, bir kerecik iyilik etmek kifayet eder.

Saksağan

KLAKSON YASAĞINDAN SONRA:

Şoför — Klakson çalıp fiyaka yapamadıktan sonra çek kuyruğunu artık bu mesleğin..

— Her sayfasında gazete muharebeden bahsediyor...

— Öyle ise korkma karıcığım ciddî bir şey olsaydı gazetelerin ağzına düşmezdi!

Ötesi sağlık

Mizahî Roman

--15--

Yazan: DİKEN

— Eh! demek ki artık her ikimiz de sipsivri, bekâr kaldık. Bari artık çalışalım da bize ekmek yidirecek, bizi sefaletten kurtaracak bir eser meydana koyalım. Ben, deminden sana dediğim gibi yapacağımız operetin adı ile mevzuunu buldum.. birinci perdesini bile tasarladım. Şimdi artık, müziğini yapmak senden. Fakat ondan evvel

Bana, içecek birşey ikram et.

Behzat etrafına bir göz gezdirdi. Yüzünü yıkadığı leğenin içinde ağzı açık kalmış yarım bir şişe şarap buldu, aldı getirdi. Kadeh olmadığı için her ikisi de şişeyi olduğu gibi dikip birkaç yudum içtiler.

Bu sefer Behzat sordu: — Ne idi bakayim mevzuun?

— Şadüman!

— Yine mi o? Dinin hakkı için olsun, Şadümanı bu işin içine sokma!

— O zaman mevzu kalmaz!

— İlle bu mendebur karıları mı istismar edeceğiz? Bak, ben sana birşey söyliyeyim, dostum: Ben esasen sanatımı böyle operetlerle, hafif eserlerle aşağılatmıya taraftar değilim, biliyorsun. Bu ilk denemeyi senin güzel hatırın için yapacağım. Maksadım da seni teselli etmekti. Gelgelelim, benim sana Şadümanı unutturmak için yaptığım, yapacağım bir fedakârlığa yine sen tutuyor, bizim karıları karıştırıyorsun. Olmaz! Başka birşey bul.

Behlül kızdı; ayağa kalktı, odanın içerisinde sinirli sinirli bir müddet dolaştıktan sonra:

— Azizim! dedi; büyük sanatkârlar en güzel eserlerini, kendi başlarından geçmiş hakikî vak'alar, kendi gönüllerini ihtizaz ettirmiş samimî duygular üzerine bina etmişlerdir. Sanatın her şubesinde bu, böyledir! Göreceksin ki, bu sefer benim seçtiğim mevzu ile, benim yapacağım operetle, dünyanın şöhretini kazanacak, asfalt kaldırımlardan altın sızdıracağım.

— Yahu! senin, benim başımıza gelen maceranın bir hususiyeti yok ki! Tanrının günü, yüz bin kişi bizim vaziyette, karılarından, metreslerinden ayrılırlar. Bunun neresinde, hangi bir orijinal cihet bulup da halka beyendireceksin?

— Asıl marifet orada ya, işte?!

— Ne ise, sen bilirsin! yap bakalım. Yalnız, müziğin ilhamı biraz yavan olursa, kusura bakma. Zira bu seçtiğin mevzuun bende pek fazla heyecan uyandıracağını hiç zannetmiyorum.

— Zararı yok! senin en yavan nağmelerin, yine de birer şaheserdir!

Bu rüşveti verdikten sonra, artık arkadaşının canla başla bu işe koyulacağından Behlül emindi. Tekrardan nüks etmek istidadını gösteren teessürüne serbestii cereyan verip de Behzadın hem hiddetini, hem de istihzasını tahrike vesile olmamak için hemen veda ederek ayrılmak lüzumunu hissetti.

— Allaha ısmarladık, Behzatcığım!

— Ne o? Nereye gidiyorsun?

— Artık döneyim. Malûm ya? Kendi işimi bundan sonra kendim göreceğim. Vaktile eve gitmeli.

— Adam, kalaydın! bir iki kadeh rakı içer, operetimizi görüşürdük.

— Başka vakit, inşallah! ben yarın, öbürgün gelirim yine.

— Uğurlar olsun!

*

Teşrinievvel, melâl aydır. Ruhan ıztıraba meyyal olanlar bu ayda, büsbütün elemin, hüznün derinliklerine inerler.

Şadüman, odasının buz gibi camına ellerini dayamış, başını da o ellerin içerisine almış, sokaktan gelip geçenleri hem seyrediyor, hem de düşünüyordu:

— Ne oluyorum?.. Behlül ile durup dururken dargınlık çıkarmakta haklı mı idim? O kaltağı oraya ben kendi elimle götürdüm. Erkeğe emniyet edilemiyeceğini bilmeli değil mi idim? Bütün kabahat bende!

Daha sabahleyin, erkenden giyinmiş, kuşanmış, hazırlanmıştı. Mantosu bile arkasında, şapkası başında idi. Kendi kendine:

— Acaba gitsem mi? Diye sordu. Ayıp olmaz mı? Küçük düşmez miyim?

Neden ayıp olacak? Sevmek, affetmek ayıp olur mu, hiç? Haydi, Şadümancığım!.. Haydi, kızım!.. Hazır, kocam olacak herif de üç gündür yine Bursaya gitmiş bulunuyor. Hem de bu seferki gidişi biraz da temelli gibi. Ne duruyorsun? Behlüle kavuşmak, gönlünün boşluğunu onun varlığı ile doldurmak için can atıyorsun. Bunu nasıl inkâr edersin? Aşk, şımarık çocuklar gibi hırçın, kararsız ve kavgacı ise, senin ne suçun var? Aşk, iki çift dudağın hararetle kenetlenmiş olmasının hatırasından ibaret değil mi? Bu hatırayı sen gönlünden silebilir misin? Şairin dediği gibi: «Öptüğüm o dudaklar - kahpe ise, bana ne? - Ben onlarda bir anın lezzetini aradım!»...

Birdenbire Şadüman kararını verdi:

— Ben gidiyorum! ne olursa olsun!

Dışarıda incecik bir yağmur çiseliyordu: Köhne, ahşap evlerin aralık kaplamalarından içeriye sinen, sinsi bir son bahar yağmuru. Sokakta, bozuk kaldırımların üzerinden geçen araba, otomobil tekerlekleri ortalığı zifosa bulamakta idi. Şadüman, tramvay bekleme yerinde iliklerine kadar ıslandı. Şapkasının kıvrımlarında biriken sular, arada bir, başını kımıldattıkça yüzünden aşağı akıyordu.

Nihayet, araba geldi.. bindi. Canhiraş bir zincir şakırtısı arasında sarsıla sarsıla köprübaşına vardı. Kadıköy vapurunu islim üzerinde buldu, atladı. Bir çeyrek saatlik deniz yolculuğu, kendisine bir Bahri muhit seyahati kadar uzun geldi. Derken iskeleye yanaşan vapurdan çıktı, yine tramvaya bindi.

Çiftehavuzlarda, ayağını yere basar basmaz durdu. Şiddetle çarpmıya başlıyan yüreğini iki elile bastırdı

— Devam edecek —

Karikatür'ün Objektifi

Gençlik aşısı keşfedildi

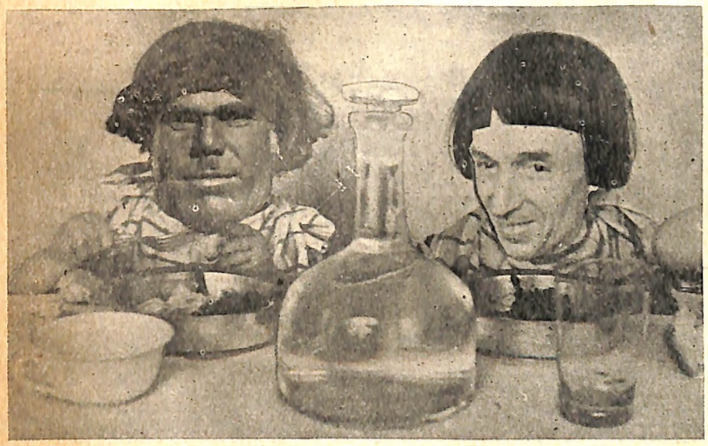

Daima genç ve zindeliğini muhafaza eden kıymetli profesör general Kadri Raşit insanı otuz sene gençleştiren bir aşı keşfetmiş ve bu aşıyı evvelâ kendine, sonra da Güreş şampiyonumuz Çoban Mehmede tatbik etmiştir. Fotoğrafımız iki genci sofra başında yemek yerken gösteriyor.

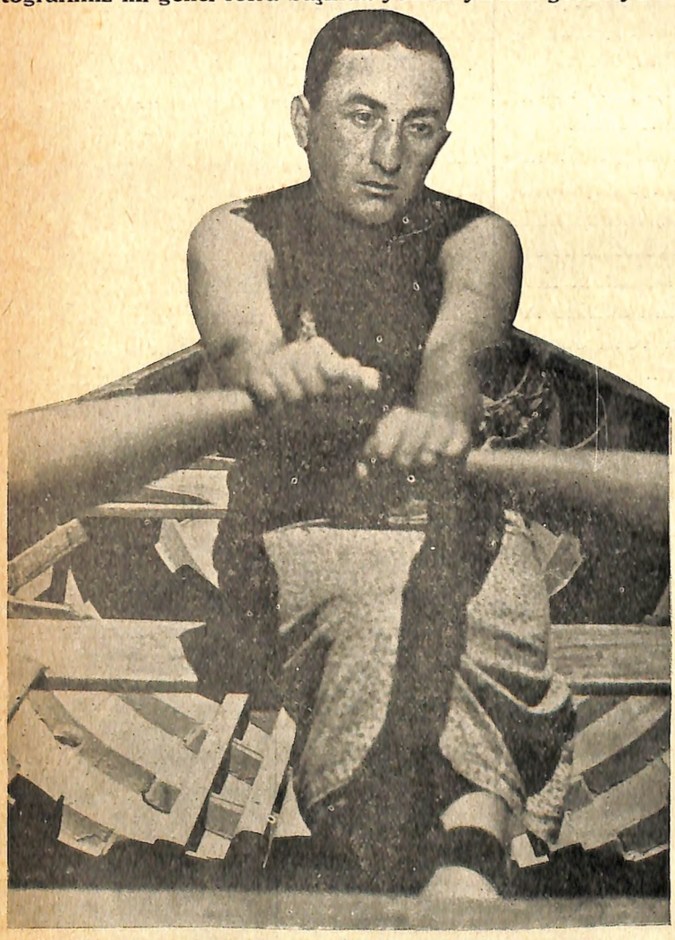

Galatasaray ile Ateş Güneş klüplerinin birleşmesi kıymetli sporcumuz Zeki Rızayı yese düşürmüştür. Zeki Rıza bundan böyle kara sporu ile tamamen alâkasını kesmiş ve bütün faaliyetini deniz sporlarına hasretmiye karar vermiştir. Gelecek haftadan itibaren Zeki Rıza dükkânının camekânında sandal ve fıta modelleri teşhir etmiye başlıyacak ve deniz sporcularına meccanen fanilâlar tevzi edecektir.

Yeni bir pehlivan kazandık

Cerrahpaşa hastanesi baş hekimi doktor Ahmet Rüştü oldu olası zayıflikten müştekidir. Bu halden kurtulmak için kıymetli doktorumuz spor yapmıya başlamış, ve gördüğünüz gibi iyi neticeler elde etmiye muvaffak olmuştur.

Yeni bir operet heyeti

Şehir tiyatrosu rejisörü Ertuğrul Muhsin ile bestekâr Muhlis Sabahattin birleşerek bir operet heyeti vücude getirmişlerdir. Çok gizli tutulan ilk piyesin provası kostümlü olarak yapılmaktadır. Yukarıda bastığımız resimler fotoğrafçımız tarafından sahiplerinin haberi olmadan alınmış kıymetli bir vesikadır.

Ademi iktidara

karşı

Hormobin

Tabletleri

Galata Postakutusu 1255 Hormobin

Mütenasip bir Endam

J. Roussel Korseleri (Gaine) ve Kemerleri vücudu sıkmaksızın tenasübü temin eder. Sevimliğine halel gelmeksizin vücutu yumuşatır ve inceltir.

Fiyatlar: Kemerler 6 liradan. Korseler (Gaine) sutyenle beraber 25 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız:

J. Roussel Paris

İSTANBUL, Beyoğlu Tünel meydanı 12 No. lu. Mağazamızı ziyaret ediniz veya 18 No.lu tarifemizi isteyiniz. Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

SOYADI

Soyadı alınız ve Nüfus kütüğüne yazdırınız, çünkü müddeti

2 temmuz 1936'da

Bitiyor

Küçük, büyük, genç, ihtiyar

Herkese lâzım bir eser

MEŞHUR ★ ADAMLAR

1 inci ve 2 inci cildi çıktı. 3 üncü cildi tamamlanmak üzeredir.

"Meşhur Adamlar Ansiklopedisi" Türkiyede ilk defa olarak tam ve mükemmel bir şekilde meydana konan biyografi eseridir. Hâdiselere karışıp tarihte isim bırakan bütün şahsiyetler, hüviyetlerile ve karakterlerile tesbit edilmiştir. Bu itibarla "Meşhur Adamlar Ansiklopedisi" her meslek mensubunun kütüphanesinde bulunmak lâzımdır. Üçüncü cildi de yakında tamamlanacaktır. Her cildin fiatı 3 liradır. Muallim, talebe ve zabitler için hususî tarife tatbik edilir. Ayrıca posta ücreti alınmaz.

Yaz sezonu için yapılan

TAZE

Ankara Birası

gelmiş veher yerde satılmaya başlamıştır. Arayınız, içiniz.

Satış yeri: Balıkpazar Maksudiye han 43 - 44 Telefon: 21186 Deposu: "Cumhuriyet" soğuk hava mahzenleri yanında tulumba çıkmazı.